

njegovega sloga in jezika*. Gospod avtor se sklicuje na svoje znanje tujih jezikov in na Francoze. Ravno pri teh vidi lahko v tem oziru marsikaj lepega in dobrega.

Ali sem razumel ali ne, kje leži težišče problema, o tem se ne bom pre-rekal. Da odgovarja to, kar sem napisal z domačega stališča, dejstvom, o tem se naj blagovoli prepričati gospod avtor pri Matičarjih. Da pa ne vemo Slovenci, kaj je zanimivo na piščevi razpravi, kar so pokazala tudi druga slovenska naznanila avtorjevega dela, nisem jaz kriv. Delo, kot je, se malo čita. Dasi je to žalostno, vendar tiči vzrok za to v gori, ki sem jo omenil v naznanilu.

Gospodu piscu je gotovo samemu na tem ležeče, da bi pisali tudi svoje znanstvene razprave v lepem jeziku. Zato se je spravil po nepotrebem na formalista-jezikoslovca. Kdo je zakrivil izraze, ob katere sem se spotaknil, ne vem. Na delu je podpisan gospod pisec sam. Zato se visokočislani gospod avtor pač ne bode hudoval, ako se mi dozdeva naslov njegovega odgovora napačen. Kaj bi rekli n. pr. gospodi uredniki „Vede“, če bi kdo napisal, da je zahteval pred kratkim neki kritik od avtorja, da bi se moral ozirati v svojem delu na podatke, ki so bili objavljeni šele za njegovim spisom, in bi naslovil svoje vrste „Vedina znanstvena kritika“? Pa še nekaj! Zakaj se ni obregnil gospod pisec ob one, ki so hvalili njegovo delo kot nekaj izrednega — hvalo sem mu pel tudi jaz, a sem izrazil poleg še nekatere želje — in tudi niso enako meni državni pravniki, in zakaj nima niti besedice za „Čas“? Iz tega, da se prereka eden izmed „Vedinih“ urednikov v „Vedi“ z dr. Ušeničnikom, sklepam, da se ne čuti uredništvo „Vede“ tako visoko nad „Časom“, da bi ga ne zavrnil njegov član zaradi hudega očitania, da „nam daje v celem prvem delu knjige (3 do 107) nekak pravni kolegij s pariške univerze o zgodovinskem razvoju francoskega prava, in še v drugem delu cele razprave iz del francoskih pravnikov“ (Čas, V., 3, str. 143—144).

Malo manj občutljivosti, vzvišenosti in animoznosti bi ne škodilo gosp. piscu.

Prof. Dr. Lokar.

Slovenski ilustrovani tednik, ki ga izdaja A. Pesek v Ljubljani, prinaša med drugim gradivom tudi članke s slikami iz našega slovstvenega in kulturnega življenja. V 3. številki se spominja 25letnice najpopularnejšega igralca ljubljanskega gledališča, Ant. Verovška; 6. številka ima sliko pisatelja in žurnalista Etb. Kristana, Fed. Gradišnika pa je napisal „nekrolog“ Aleša iz Razora, ki ga je opisal Iv. Cankar v svoji povesti. Tednik je priobčil sliko „Dositeja Obradevića (št. 10), skladatelja Viktorja Parme“ (11), v spomin na trideseto obletnico Jurčičeve smrti sliko pisatelja, njegove rojstne hiše na Muljavi ter njegove prijateljice gdč. Hel. Bavdekove itd. V leposlovnem oddelku čitamo obširno povest „Zaman“ H. Sienkiewicza v prevodu Podravskega in „Humoreske“ O. S. Kósteleckega, ki jih je poslovenil St. Svetina.

—in—

Spomladanska umetniška razstava v paviljonu R. Jakopiča. Na binkoštno soboto, dne 3. junija, se otvori v Jakopičevem paviljonu umetniška razstava, ki bo razdeljena v tri skupine. V večji dvorani priredi umetniški klub „Sava“ razstavo v spomin I. Groharju pod geslom: „Pri Miethkeju smo se sešli in tu smo se spet zbrali“. — V levih dveh prostorih razstavijo svoja dela drugi slovenski umetniki, na desno od velike dvorane pa nastopijo tokrat prvič s svojimi proizvodi člani kluba slovenskih amateur-fotograf, da pokažejo svojo spretnost in umetnost.

—e—

